

29.1.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží! Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. (Žalm 98, 1–2 Haleluja!)

PÍSEŇ 182 Pán Bůh je síla má 38,

MODLITBA

Stvořiteli nebe i země, tebe chválí všechny tvé činy. Ty jsi pro nás stvořil tento nový den: abychom se k tobě znovu obrátili, abychom se znovu nechali změnit tvým evangeliem, abychom nově na tebe svalili své starosti.

Tato hodina dnes je velmi důležitá. Je pro nás zdrojem sil na celý příští týden. Promluv k nám. Požehnej nám své Slovo, aby ho každý slyšel: jako slovo do svých dnů, jako odpověď na své otázky, jako útěchu ve své tísní, jako pomoc v rozhodování.

Prosíme, požehnej nám i všem křesťanům, kdekoliv se scházejí ve tvém jménu. Tvé jméno buď oslaveno nyní a napořád. Amen

1. ČTENÍ Jon 4, 5-11

PÍSEŇ 673 Dej odvahu 316,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Jako děti, když jdou za otcem či matkou, přicházíme, Bože, za tebou. Přicházíme se svou radostí i se vším, co nás tísní. Přicházíme se strachem, ale nikoliv bez naděje. Přicházíme za tebou a přinášíme ti své myšlenky na lidi, s nimiž jsme spojeni, na nichž nám záleží, které máme rádi, a prosíme tě o pomoc.

Tvůj Syn, Ježíš, se v chrámě ujal odstrčených. Přimlouváme se za mnohé, kteří jsou sami a cítí se opuštěni, kterým nikdo nenaslouchá a kteří už vzdali svá očekávání. Vrať jim chuť vyhlížet a brát nové možnosti z tvých rukou. Nedopusť, abychom vedle sebe žili nevšímavě. Vyučuj nás vzájemné pozornosti, vcítění a trpělivosti.

Tvůj Syn Ježíš se v chrámě zastal dětí. Přimlouváme se za děti, které vyrůstají v dostatku, lásce a pokoji, a hlavně za ty, kterým chybí láska, bezpečí a základní životní prostředky. Prosíme, ať jim v jejich zjevné i skryté nouzi umíme pomáhat.

Jako děti Boží modleme se společně: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ

„Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo.“ (Zj 15, 3–4)

POŽEHNÁNÍ

Ať ti Hospodin žehná a chrání tě! Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem! Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 21, 18-22

Když se ráno vracel do města, dostal hlad. Spatřil u cesty fíkovník a šel k němu; ale nic na něm nenalezl, jen listí. I řekl mu: „Ať se na tobě na věky neurodí ovoce!“ A ten fíkovník najednou uschl. Když to učedníci viděli, podivili se: „Jak najednou ten fíkovník uschl!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, pravím vám, budete-li mít víru a nebudete pochybovat, učiníte nejen to, co se stalo s fíkovníkem; ale i kdybyste této hoře řekli: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře‘ – stane se to. A věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit.“ I přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil.

Uschlý strom. Prokletý fíkovník – jen tak, jako blesk z čistého nebe. Sestry a bratři, ten suchý strom nás mrzí. Dráždí nás a popuzuje. Copak měl Ježíš zapotřebí jej tak náhle zničit? Byla opravdu nutná taková příkrost? Jsme rozpačití. Ovšem pozor: suchým fíkovníkem dnešní evangelium nezačíná.

Na začátku se totiž dějí jinačí divy. Přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil. Ježíš uzdravuje, a ne ledajaké nemocné. Má před sebou vysloveně těžké případy. Lidi bez zraku, lidi ochrnuté a zmrzačené. Což není jenom lékařská diagnóza, to bylo přímo společenské zařazení. Handicap odsunul tyto lidi na okraj. Udělal z nich doslova a do písmene outsidersy. Představte si, že oni nesměli do chrámu. Nesměli tam právě kvůli svému postižení. Prý

jsou vadní a nezpůsobilí ukázat se na svatých místech. Prý se nehodí k vyvolenému lidu, poněvadž by mohli zkazit dojem před Bohem. Vytěsněním a odsunutím se situace postižených řešila odedávna. Vzpomeňte na dobu minulého režimu. Před převratem nebylo běžné vidět lidi na vozičku či jinak postižené. Natož jim věnovat pozornost ve společnosti. Člověka až zamrazí, jak ještě doznívá necitlivé dědictví starověkých názorů. Slepí a chromí ať raději zůstanou doma. Žádné snížené obrubníky, žádné nízkopodlažní autobusy. Ostatně netřeba chodit daleko – on ani přístup do nejednoho našeho kostela není zrovna vzorem snadné schůdnosti.

A na začátku se dějí divy. Přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil. Koná se více než jen uzdravení. Postižení se odvážili do chrámu. Nezůstávají před branou. Odvážili se na místo pro ně zakázané. Ježíš jim totiž dodal smělost a odvahu a oni pronikli přes neviditelnou společenskou hranici. Vstoupili do zapovězeného chrámu (či spíše se tam dobelhali a došátrali). Svým smělym vstupem dávají najevo: Pohleďte, vy ostatní, jsme tady! Počítejte s námi, patříme k vám. Nejsme pro Boha horší nežli vy zdraví a zdatní. Jsme jeden lid. Postižené naplnila důvěra v Ježíše. Důvěra, že on – Ježíš – překonává jejich nedostatky, že on je plnohodnotně přivádí k Bohu. A Ježíš jejich důvěru nezklamal. Přistoupili k němu, a on je uzdravil. Kristus jim vrátil váhu a místo ve společnosti. Už to nejsou

podlidi, už to nejsou jedinci nábožensky méněcenní. Už mohou žít naplno. Mají rovnocenné místo mezi lidmi, mají nezpochybnitelnou hodnotu pro Boha. Takto dopadá Ježíšovo uzdravování: zbourané bariéry, zapojení do společnosti, volný přístup k Bohu.

Na začátku se dějí divy. Chromí chodí, slepí vidí. A děcka – děcka se věnují teologii! Děti v chrámě volaly „Hosanna Synu Davidovu“. Nikoliv dospělí a vzdělaní, nýbrž děti se vzmohly na slovo. A na jaké slovo – výstižné, pravdivé, trefné. Hosanna Synu Davidovu. Jak na to ta děcka přišla? Kdo jim poradil? Kdo jim vysvětlil význam onoho zvláštního slovíčka hosanna, v němž se mísí prosba s chvalozpěvem? Inu, ony ty děti asi nepotřebovaly žádný učený výklad. Viděly Ježíše a zažily ho v akci. Spatřily, jak se v chrámě nasazuje pro Boží věc. Jak pomáhá potřebným. Ptáme se: je nutné vidět více, aby se bezelstného člověka zmocnila radost? Odpovězte si sami. Děti jásají a vykřikují větu, kterou zaslechly kdysi kdesi, vlastně docela nedávno a poblíž, při Ježíšově vjezdu do města. Hosanna Synu Davidovu! Možná to byla dětská hra, taková rozjívená taškařice plná poskakování a smíchu. Ale vadí to? Tahle nefalšovaná radost? Radost z Ježíše mezi námi, radost z Ježíše prosazujícího Boží království dnes, tady? Hosanna Synu Davidovu! Co více oslavného lze povědět na Kristovu adresu? Vždyť my sami při bohoslužbách říkáme a zpíváme totéž, jenom jinými slovy.

Na začátku se dějí divy. Chrámové prostranství zaplavuje vděk uzdravených a dětské halekání. Něco podobného chrám už dlouho nezažil. Kdoví, zdali kdy vůbec cosi takového zažil. Divy se dějí a vyvolávají neklid. Když velekněží a zákoníci viděli jeho udivující činy i děti volající v chrámě, rozhněvali se. Aparát se probudil. Náboženští úředníci a úřednickové jsou na koni. Před jejich zraky se odehrávají věci, na něž suché předpisy nestačí. Ježíšovy činy se přičí jejich smyslu pro pořádek. Pro jejich pořádek. „Slyšíš, co to říkají?“ dorážejí na Ježíše. Co čekali – že nemocní a postižení zůstanou natrvalo stranou? Že děti budou mluvit, až jim dospělí dovolí? Jenže co když právě lidé v nouzi a postižení touží po Bohu více nežli ti zajištění a zdraví? Co když se nedospělé děti radují před Pánem Bohem více nežli učenci a lidé tzv. rozumní? Kde je pro ně místo? No, kolem Ježíše přeci. Ježíš je přitahuje a uvádí do chrámu. Kristus všem odstrčeným zjednáva prostor před Boží tváří. Obhájuje jejich právo – naše právo – na přístup k Bohu; žalmovým veršem odráží námitky úředních nespokojenců. „Nikdy jste nečetli: Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu?“ Kvůli nízkému věku či zdravotnímu omezení nejsou pro Hospodina mimo hru. Nepodceňujte je. Oni dovedou věřit a vzdát chválu. Divy se dějí.

Ale co teď ten fíkovník? Když se Ježíš ráno vracel do města, dostal hlad. Spatřil u cesty fíkovník a šel k němu; ale nic na něm nenalezl,

jen listí. I řekl mu: „Ať se na tobě na věky neurodí ovoce!“ A ten fíkovník najednou uschnul.

Ano, řeč je o víře a o tom, co všechno víra očekává. Také příhoda s fíkovníkem vykresluje Ježíšovu víru. Hlavní ovšem není, že Pán Ježíš strom usuší, nýbrž že od stromu čekal pomoc. Ježíš přistoupil ke stromu ve víře, že na něm fíky objeví. Proč by se nemohly objevit, když jsou postižení uzdravováni a děti předhánějí dospělé? Jaký div je větší?

Sestry a bratři, fíkovník je znamením toho, co víra očekává. Víra očekává živého Boha mezi lidmi. Jsou to bláhová očekávání? Jsou to blahoslavená očekávání! Amen, pravím vám, budete-li mít víru a nebudete pochybovat, učiníte nejen to, co se stalo s fíkovníkem. Víra nezpůsobuje nemožné věci, víra nemožné věci očekává. Kdo pochybuje, počítá se skutečností. Jen se skutečností. Kalkuluje s takzvanou realitou, s tímto stávajícím světem. Kristus ale učí jiným kalkulacím a říká: Věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit. Také víra počítá. Počítá se vším. Počítá s Bohem. Když se modlíme, počítáme hlavně s budoucností, která je otevřená. S budoucností, která připouští všechno možné i nemožné. Počítáme s královstvím, které je přítomné tam, kde Kristus kolem sebe shromažďuje svůj lid.